

σώματος μιάσματα διαφθείρουν αὐτόν. Ὅθεν ἀνάγκη πᾶσα νὰ ἔχετε τὰ παράθυρα τῶν ἐργαστηρίων σας ἀνοικτὰ, καὶ εὐθὺς ὅταν ἐγείρεσθε ἀπὸ τὴν κλίνην, ν' ἀνοίγετε ὅλα τὰ παράθυρα τῶν κοιτῶνων σας. Ἡ ἀμέλεια τῆς συμβουλῆς ταύτης, βεβαιωθῆτε, ἐπιφέρει ἀσθενείας, καὶ γεννᾷ τὴν λοιμικὴν, ἥτις ἀφαρπάζει τὰς συζύγους καὶ τὰ τέκνα σας. Ἄς ἐπαναλάβω τὴν σπουδαιωτάτην συμβουλήν μου—ἀνοίγετε συχνὰ τὰ παράθυρα διὰ νὰ εἰσέρχεται ὁ καθαρὸς ἀήρ. Ἐνθυμεῖσθε τὸν λόγον μου· τώρα δὲν ὠμίλησα διὰ κέρδος, καὶ ἡ συμβουλὴ μου δὲν ἀποβλέπει παρὰ εἰς ὄφελός σας.»

ΠΛΗΘΥΣΜΟΣ ΤΩΝ ΟΜΟΣΗΜΟΝΔΩΝ ΠΟΛΙΤΕΙΩΝ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ.

Νεοβόρακον	2,428,921
Πενσυλβανία	1,724,022
Ὅχιο	1,519,467
Βιργινία	1,239,797
Τεννессή	829,232
Κεντώκη	777,397
Βόρειος Καρολίνα	753,110
Μασσαχουσέτη	737,699
Ἰνδιάν	683,314
Γεωργία	677,197
Νότιος Καρολίνα	594,398
Ἀλαβάμα	569,645
Μαίνη	501,793
Ἰλλινόις	474,404
Μαριλανδία	469,232
Μισισσιπίη	375,651
Νέα Καισάρεια	373,306
Λουϊσιάν	351,171
Μισσούρη	331,103
Κοννετικὸτῃ	310,015
Βερμοντία	291,948
Νέα Ἀμσέρη	284,574
Μισσιγανία	211,705
Ῥοδόνησος	103,830
Ἀρκάνσα	95,642
Δελαuάρα	78,085
	16,928,833
Φλωρίδα	54,207
Κολομβία	43,712
Ἄϊωα	43,068
Βισκονσίνη	30,752
Αἱ Περιουχαὶ θλαὶ	171,739
Αἱ 26 διοργανισμέναι Πολιτεῖαι	16,928,833
Ὅλον τὸ Κράτος	17,100,572

ΤΑ ἐπόμενα γράφει Ἀγγλαμερικανὸς ἐπίσημος πρὸς νέον αὐτοῦ συμπατριώτην·—

«Λάβε ὅλον τὸν πληθυσμὸν τοῦ κράτους, καὶ ἀπ' αὐτοὺς ἔκλεξε πεντήκοντα ἄνδρας, τοὺς μᾶλλον διακεκριμένους διὰ προτερήματα, ἢ ὅποιονδῆποτε εἶδος δημοσίου ὠφελείας, καὶ σὲ βεβαίονοι, ἅπαντας ἢ σχεδὸν ἅπαντας θέλεις εὐρεῖν ὅτι ἐμβῆκαν εἰς τὸν κόσμον διόλου ἀνάργυροι. Θεώρησε τὰ δημόσια συμβούλια τοῦ ἔθνους, καὶ τίνας εὐρίσκεις προϊσταμένους ἐκεῖ; Ἄνδρας, οἱ ὅποιοι ἔκα-

μαν τὴν τύχην αὐτῶν οἱ ἴδιοι,--ἄνδρας μὴδὲν ἔχοντας κατ' ἀρχάς. Ἐξέτασε τὰ δικατηρία, ἐκ τοῦ ἀνωτάτου εἰς τὸ ἐλάχιστον, καὶ θέλεις βεβιωθῆν ἐτι μᾶλλον. Τὸ αὐτὸ ἀληθεύει περὶ ὅλων τῶν ἐπαγγελημάτων. Τὸ πρᾶγμα δὲ καὶ σήμερον ἔχει οὕτω, καὶ πάντοτε εἶχεν οὕτω, ἀφοῦ ἐγνώρισα τοὺς δημοσίους ἄνδρας τῆς πολιτείας ταύτης ἢ τοῦ ἔθνους· θέλει δὲ εἶσθαι οὕτω, ἐνόσω ἐξακολουθοῦν αἱ παροῦσαι θεσμοθεσίαι μας. Διὰ νὰ ἀναπτύξη τις ἐντελῶς τὰς νοητικὰς δυνάμεις, πρέπει νὰ ἴδῃ ὅτι ἀφ' ἐαυτοῦ κρέμαται ἡ τύχη του. Ὁ ἀγὼν, ὁ φέρων εἰς ὑπεροχὴν, εἶναι πολὺ ἐπίπονος καὶ μακροχρόνιος, καὶ δυσκόλως ὑπομένει τις αὐτὸν ἔκουσός· ὁ ἔχων ἑτοιμον περιουσίαν, εἰς ἣν νὰ καταφύγῃ, χαλαρόνει τὰς προσπάθειάς του, καὶ ἀπέρχεται τοῦ συναγωνισμοῦ. Τὸ κατ' ἐμὲ, πολὺ ἀμφιβάλλω ἂν ἦναι πρᾶγμα ἐπιθυμητὸν ν' ἀφίγη ὁ πατὴρ χρήματα εἰς τὸν υἱὸν του. Σὺ θέλεις κληρονομῆσαι μίαν λαμπρὰν τύχην, καὶ λυποῦμαι, διότι κατὰ συνέπειαν θέλεις εὐδοκίμησιν ὀλιγώτερον εἰς τὴν νομικὴν. Ἄλλ' εἶθε τὸ παράδειγμα σου νὰ φανῇ ὡς ἐξαίρεσις τοῦ γενικοῦ κανόνος!»

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΜΟΡΦΩΣΕΩΣ ΤΟΥ ΓΥΦΟΥΣ.

Ἡ ΠΡΩΤΗ παρατήρησις εἶναι, νὰ λαμβάνωμεν καθαράς ἰδέας τῆς ὑποθέσεως, περὶ ἧς μέλλομεν νὰ γράψωμεν, ἢ νὰ ὁμιλήσωμεν. Τοῦτο καταρχὰς ἤθελε φανῇ ὅτι ἔχει μικρὰν σχέσιν πρὸς τὸ ὕψος, τῇ ἀληθείᾳ ὅμως εἶναι στενὰ συνδεδεμένον με αὐτό. Ἡ βάσις παντὸς καλοῦ ὕψους εἶναι ἀληθὴς ἐννοία συντροφευμένη με ζωηρὰν φαντασίαν. Τὸ ὕψος καὶ αἱ ἐννοιαί τοῦ συγγραφέως συνδέονται τοσοῦτον, ὥστε πολλάκις εἶναι δύσκολον νὰ κάμῃ τις διάκρισιν αὐτῶν. Ἐὰν αἱ ἐντυπώσεις τῶν πραγμάτων γίνωνται εἰς τὸ πνεῦμα ἡμῶν ἀμαυραὶ καὶ ἀδιάκριτοι, ἢ περιπεπλεγμένοι καὶ συγκεχυμένοι, τοιοῦτον ἀφεύκτως θέλει εἶσθαι καὶ τὸ ὕψος ἡμῶν, ὅταν γράφωμεν περὶ αὐτῶν· ἐξ ἐναντίας δὲ, ὅταν συλλαμβάνωμεν καθαρώς, καὶ αἰσθανώμεθα ἰσχυρῶς, φυσικὰ θέλομεν ἐκφράζεσθαι με καθαρότητα καὶ δύναμιν. Οὗτος λοιπὸν εἶναι ἀναμφιβόλως ὁ πρῶτιστος κανὼν εἰς τὸ ὕψος, νὰ σκεπτόμεθα βαθεῶς περὶ τοῦ ὑποκειμένου, ἕως νὰ λάβωμεν πλήρη καὶ διακεκριμένην γνῶσιν τῆς ὕλης, τὴν ὁποίαν μέλλομεν νὰ ἐνδύσωμεν με λέξεις, ἕως νὰ αἰσθανώμεν αὐτήν· τότε μόνον θέλομεν ἔχει τὴν ἐκφρασιν ρέουσιν καθαράν καὶ δυνατὴν· γενικῶς, αἱ καλλήτεροι καὶ προσφύεστεροι ἐκφράσεις εἶναι αἱ ὑπὸ τῆς καθαρᾶς ὁφείας τοῦ ὑποκειμένου παριστανόμεναι, χωρὶς νὰ κοπιᾷζωμεν πολὺ, ἢ νὰ τρέχωμεν ζητοῦντες αὐτάς· αὕτη εἶναι ἡ παρατήρησις τοῦ Κιντιλιανού, “Ὡς ἐπιτοπλεῖστον αἱ καταλληλότεραι λέξεις συνέχονται με τὰ πράγματα, καὶ ἀνακαλύπτονται διὰ τοῦ φωτός αὐτῶν· ἡμεῖς δὲ ζητοῦμεν αὐτάς ὡς λανθανούσας καὶ κρυπτομένας· ὁθεν, ἀντὶ νὰ στοχαζώμεθα, ὅτι αἱ λέξεις κεῖνται πλησίον τοῦ ὑποκειμένου, ὑπάγομεν ζητοῦντες αὐτάς ἀλλαχόθι, καὶ ὅταν εὕρωμεν, προσπαθοῦμεν νὰ δώσωμεν εἰς αὐτάς δύναμιν.”

β'. Διὰ νὰ φθάσῃ τις νὰ συστήσῃ εἰς ἐαυτὸν καλὸν ὕψος, εἶναι ἀναγκαῖα ἡ συχνὴ γύμνασις τοῦ συνθέτειν. Πολλοὺς κανόνας ἀνεφέραμεν περὶ ὕψους· ἀλλ' ἄνευ τῆς

γυμνάσεως καὶ τῆς ἐξεως, ἀδύνατον εἶναι νὰ ἐπιτύχῃ τις τοῦ σκοποῦ αὐτῶν. Σημειωτέον δὲ καὶ τοῦτο, ὅτι πᾶν εἶδος συνθέσεως δὲν τελειοποιεῖ τὸ ὕφος· ἐὰν συνειθίσωμεν νὰ συνθέτῳμεν ἀφροντίστως καὶ ἐπιτροχάδην, θέλομεν ἀποκτήσῃ βεβαίως κακὸν ὕφος· καὶ θέλομεν ἔχει πλεότερον κόπον διὰ νὰ ἀπομάθῳμεν τὸ κακόν, καὶ νὰ διορθώσωμεν τὰ σφάλματα τῆς ἀμελείας, παρὰ ἐὰν δὲν ἤμεθα οὐδόλως συνειθισμένοι εἰς τὸ συνθέτειν· ὅθεν πρέπει καταρχὰς νὰ συγγράφωμεν βραδέως καὶ μετὰ μεγάλης ἐπιμελείας, ἕωσθ' διὰ τῆς μακρᾶς γυμνάσεως νὰ ἀποκτήσωμεν τὴν εὐκολίαν καὶ ταχύτητα· “βραδύτητα καὶ ἐπιμέλειαν,” λέγει ὁρθότατα ὁ Κιντιλιανός, “παραγγέλλω εἰς τὴν ἀρχήν· διότι τοῦτο πρῶτον πρέπει νὰ λάβωμεν ὡς βάσιν, καὶ νὰ ἐπιμεληθῶμεν τὸ γράφειν ὅσον τὸ δυνατόν καλῶς, τὸ δὲ ταχέως, ἡ συνήθεια θέλει δώσει τοῦτο. Κατὰ μικρὸν τὰ πράγματα θέλουσι παρουσιάζεσθαι εὐκολώτερα, αἱ λέξεις θέλουσι ἐπέρχεσθαι προχείρως, καὶ ἡ σύνθεσις θέλει προχωρεῖ· τὰ πάντα τέλος πάντων, ὡς ἐν οἴκῳ καλῶς διατεταγμένῳ, θέλουσι εἶσθαι ἕκαστον εἰς τὴν θέσιν αὐτοῦ· καὶ συντόμως εἰπεῖν, τὸ μὲν ταχέως γράφειν δὲν φέρει τὸ καλῶς· τὸ δὲ καλῶς, φέρει τὸ ταχέως.”

Παρατηρητέον ὅμως, ὅτι εἰναι τις φευκτέα ὑπερβολὴ εἰς τὴν περὶ τὰς λέξεις περιέργειαν. Δὲν πρέπει νὰ ἀναβάλλωμεν τὸν δρόμον τῆς σκέψεως, οὐδὲ νὰ ψυχραίνωμεν τὴν θερμότητα τῆς φαντασίας, ἐνδιατρίβοντες παραπολὺ εἰς πᾶσαν λέξιν. Εἰς περιστάσεις τινὰς γίνεται τις ἐκλαμψίς συνθέσεως, ἥτις πρέπει νὰ διατηρηθῇ, ἂν ἐλπίζωμεν νὰ παραστήσωμεν εὐστόχως τὰς ἐννοίας ἡμῶν, ἔστω καὶ μὲ κίνδυνον τινῶν ἐλλείψεων. Ἡ αὐστηροτέρα ἐξέτασις τούτων πρέπει ν' ἀφίνεται εἰς τὴν ἐπιθεώρησιν· διότι, ἂν ἡ πράξις τοῦ συντιθέναι ἦναι ὠφέλιμος, τὸ ἐπίπανον ἔργον τοῦ ἐπιδιορθοῦν δὲν εἶναι ὀλιγώτερον· εἶναι ὅμως ἀπολύτως ἀναγκαῖον διὰ νὰ συνάξωμεν τὸν καρπὸν τῆς ἐξεως τοῦ συντιθέναι. Πρέπει λοιπὸν ὅ,τι συνεγράψαμεν, ν' ἀφίνωμεν αὐτὸ καιρὸν τινα, ἕωσθ' νὰ παρέλθῃ ἡ ἑξαψὶς τῆς συνθέσεως, ἕωσθ' νὰ σβεσθῇ τὸ πάθος, τὸ ὁποῖον συνελάβομεν ὑπὲρ τῶν ἐκφράσεων ἡμῶν, καὶ αὐταὶ αἱ ἐκφράσεις νὰ λησμονηθῶσι· καὶ τότε ἐπαναθεωροῦντες τὸ ἔργον ἡμῶν μὲ ὅμμα ἀπαθὲς καὶ κριτικόν, ὡς ὑπ' ἄλλου ἐργασμένον, θέλομεν διακρίνει πολλὰς ἀτελείας, αἵτινες ἐλάνθασαν ἡμᾶς τὴν ἀρχήν· τότε εἶναι καιρὸς νὰ κλαδεύσωμεν τὰ περιττά, νὰ ἐξετάσωμεν τὴν τάξιν τῶν περιόδων, νὰ προσέξωμεν εἰς τὰ συνδόντα τὰς προτάσεις μόρια, καὶ νὰ δώσωμεν εἰς τὸ ὕφος μορφήν τακτικὴν, ὀρθήν, καὶ ὁμαλήν. Εἰς τὸν κόπον τοῦτον τῆς ρίνης πρέπει νὰ ὑποβληθῶσιν ὅλαι οἱ θέλοντες νὰ μεταδίδωσι καλῶς τὰς ιδέας αὐτῶν εἰς τοὺς ἄλλους. Ἡ πράξις θέλει ὀξύνει ταχέως τὸ ὅμμα εἰς τὰ ἀναγκαϊότερα ἀντικείμενα τῆς προσοχῆς, καὶ καταστήσει τὸ ἔργον πολὺ εὐκολώτερον, παρ' ὅσον τὴν ἀρχὴν ἐνομίζετο.

γ'. Περὶ δὲ τῆς βοηθείας, τὴν ὁποίαν δυνάμεθα νὰ

ἔχωμεν ἐκ τῶν συγγραμμάτων τῶν ἄλλων, εἶναι φανερόν ὅτι πρέπει νὰ οἰκειονώμεθα μὲ τὸ ὕφος τῶν καλητέρων συγγραφέων· τοῦτο εἶναι ἀναγκαῖον καὶ διὰ νὰ συνειθίσωμεν εἰς τὴν αἰσθησιν τοῦ καλοῦ, καὶ διὰ νὰ προμηθευώμεθα ἀπὸ λέξεις παντὸς εἶδους. Ἀναγινώσκοντες δὲ τοὺς συγγραφεῖς διὰ τὸ ὕφος, πρέπει νὰ δίδωμεν τὴν προσοχὴν ἡμῶν εἰς τοὺς ἰδιάζοντας αὐτῶν διαφόρους τρόπους· καὶ πρὸς τοῦτον τὸν σκοπὸν συμβάλλει τὰ μέγιστα νὰ λαμβάνωμεν μέρος τι τοῦ συγγραφῆς, νὰ ἀναγινώσκωμεν αὐτὸ ἐπιμελῶς δις καὶ τρίς, ἕωσθ' νὰ συλλάβωμεν ἐντελῶς τὴν ἔννοιαν αὐτοῦ· ἔπειτα ἀφίνοντες κατὰ μέρος τὸ βιβλίον, νὰ ἐπιχειρῶμεν νὰ γράφωμεν ἀπὸ μνήμης τὸ μέρος τοῦτο, ὅσον δυνάμεθα, καλῶς, καὶ τότε ἀνοίγοντες τὸ βιβλίον, νὰ συγκρίνωμεν τὰ γεγραμμένα ὑφ' ἡμῶν μὲ τὸ ὕφος τοῦ συγγραφῆς. Ἡ γύμνασις αὕτη διὰ τῆς συγκρίσεως θέλει δεικνύει πού κεῖνται τὰ ἀμαρτήματα τοῦ ὕφους ἡμῶν, θέλει ὁδηγεῖν ἡμᾶς εἰς τὴν διόρθωσιν αὐτῶν, καὶ μετὰ τῶν διαφορῶν τρόπων, καθ' οὓς ἡ αὕτη ἔννοια δύναται νὰ ἐκφρασθῇ, θέλομεν διακρίνει τὸν καλῆτερον.

δ'. Πρέπει ὅμως συγχρόνως νὰ προφυλαττώμεθα ἀπὸ τῆς δουλικῆς μιμήσεως ὁποιοῦδήποτε συγγραφῆς, διότι τοῦτο εἶναι πάντοτε ἐπικίνδυνον· γίνεται ἐμπόδιον εἰς τὸ πνεῦμα, καὶ δύναται νὰ καταστήσῃ τὸ ὕφος ἡμῶν τραχύ. Ὅσοι προσηλθόνται εἰς τὴν μίμησιν, ὁμοῦ μὲ τὰ κάλλη τοῦ συγγραφῆς μιμοῦνται καὶ τὰ ἐλαττώματα αὐτοῦ. Οὐδέποτε γίνεται καλὸς συγγραφεὺς ἡ διαλεκτικός, ὅστις δὲν ἔχει πεποιθήσιν τινα εἰς τὸ ἴδιον ἑαυτοῦ πνεῦμα. Πρέπει δὲ μάλιστα νὰ φεύγωμεν τὸ νὰ παραδεχώμεθα φράσεις τοῦ συγγραφῆς ἰδιαζούσας εἰς αὐτόν, ἢ νὰ ἀντιγράψωμεν περικοπὰς αὐτοῦ· τοιαύτη συνήθεια ἤθελε καταντήσῃ ὀλέθριος εἰς πᾶσαν γνησίαν σύνθεσιν. Ἀσυγκρίτως καλῆτερον εἶναι νὰ ἔχωμεν τι ἴδιον, ἔστω καὶ μετρίου κάλλους, παρὰ νὰ κάμνωμεν ἐπίδειξιν δανειζόμενοι ἀλλότρια κοσμήματα, τὰ ὁποῖα τέλος πάντων θέλουσι προδώσει τὴν πτωχείαν τοῦ πνεύματος ἡμῶν.

ε. Πέμπτος κανὼν περὶ τοῦ ὕφους, φανερὸς μὲν, ἀλλ' οὐσιώδης, εἶναι, ὅτι πρέπει πάντοτε νὰ σπουδάζωμεν νὰ προσαρμόζωμεν αὐτὸ εἰς τὴν ὑπόθεσιν, καὶ εἰς τὴν ἰκανότητα τῶν ἀκροατῶν, ἐὰν λαλῶμεν δημοσίᾳ. Δὲν εἶναι ἄξιον νὰ λέγεται ῥητορικόν ἢ ὠραῖον, ὅ,τι δὲν ἀρμόζει εἰς τὴν περίστασιν, καὶ εἰς τὰ πρόσωπα, πρὸς τὰ ὁποῖα ἀπευθύνεται. Εἶναι ἐσχάτης ἀπρεπείας καὶ ἀτοπίας νὰ μεταχειρίζεται τις τὸ ἀνθρώπινόν τῆς ποιήσεως, ἐνῶ πρόκειται μόνον νὰ ἀποδείξῃ· ἢ νὰ λαλῇ μὲ ἐπεξεργασμένην ἐπίδειξιν ἐκφράσεως ἐνώπιον ἀκροατῶν, οἵτινες δὲν ἔχουσιν οὐδεμίαν ἔννοιαν αὐτῆς, καὶ ἴστανται χάσκοντες μόνον εἰς τὴν ἄκαιρον μεγαλοπρέπειαν τοῦ λέγοντος. Ταῦτα εἶναι ἐλλείψεις, ὅχι τόσον τοῦ ὕφους, ὅσον, τὸ χειρότερον, τῆς κοινῆς αἰσθήσεως τοῦ καλοῦ. Ὅταν ἀρχίζωμεν νὰ γράφωμεν, ἢ νὰ λαλῶμεν, πρέπει πρότερον νὰ στήσωμεν εἰς τὸ πνεῦμα ἡμῶν κα-

Θαράν τὴν ἔννοιαν τοῦ τέλους, πρὸς τὸ ὁποῖον ἀποβλέπομεν· νὰ κρατῶμεν τοῦτο στερεὸν ἐνώπιον ἡμῶν, καὶ πρὸς τοῦτο νὰ προσαρμόζωμεν τὸ ὕφος τοῦ λόγου. Ἐὰν δὲν θυσιάζωμεν εἰς τὸν μέγαν τοῦτον σκοπὸν πᾶν ἄκαιρον καλλῶπισμα τῆς φαντασίας, εἰμεθα ἀσύγγνωστοι· καὶ ἂν θαυμάζωσιν ἡμᾶς νηπιῶδεις τινὲς καὶ ἀνόητοι, οἱ αἰσθανόμενοι ὅμως θέλουσιν ἐπιγελαῖν εἰς ἡμᾶς καὶ εἰς τὸ ὕφος ἡμῶν.

Τέλος πάντων, δὲν δύναμαι νὰ τελειώσω τὴν ὑπόθεσιν ταύτην χωρὶς νὰ προσθέσω καὶ τοῦτο, ὅτι ποτὲ εἰς οὐδεμίαν περίστασιν δὲν πρέπει νὰ προσηλωνώμεθα ὅλως εἰς τὸ ὕφος, ἀλλὰ νὰ δίδωμεν πολὺ μεγαλῆτερον μέρος τῆς προσοχῆς ἡμῶν εἰς τὰς ἐννοίας· “ἐπιμέλειαν μὲν τοῦ λεκτικοῦ,” λέγει ὁ μέγας Ῥωμαῖος κριτικὸς, “θέλω, σπουδὴν δὲ περὶ τὰ πράγματα.” Εὐκολώτερον εἶναι νὰ περιενδύῃ τις κοινὰς καὶ πεπατημένας ιδέας μὲ καλλωπισμὸν τινα λεκτικόν, παρὰ νὰ ἐκδίδῃ γενναίας, εὐφυεῖς, καὶ ὠφελίμους. Τοῦτο μὲν ἀπαιτεῖ ἀληθινὴν εὐφυίαν, εἰς δὲ τὸ πρῶτον δύναται τις νὰ φθάσῃ διὰ τῆς γυμνάσεως, καὶ πολλὰ μικρὰ προτερήματα ἔχων. Ἐντεῦθεν βλέπομεν τόσον πολλοὺς συγγραφεῖς πλουσίους μὲν εἰς τὸ ὕφος, πτωχοὺς δὲ εἰς τὰς ἐννοίας. “Μὲ ὑψηλότερόν τι πνεῦμα,” λέγει ὁ αὐτὸς κριτικὸς, “πρέπει νὰ ἐμβαίῃ τις εἰς τὴν σπουδὴν τῆς Ῥητορικῆς· ὅστις ἔχει εὐεξίαν κατ’ ὅλον τὸ σῶμα, δὲν θέλει κρίνειν ἄξιον τῆς ἑαυτοῦ ἐπιμελείας νὰ ἐπιξῇ τοὺς ὄνυχας, καὶ νὰ διευθετῇ τὴν κόμην· ἔστω ὁ στολισμὸς ἀρρενωπός, καὶ ἀνδρικός, καὶ σεμνός· ἅς μὴν ἀγαπᾷ τὴν θηλυπρεπὴ κουφότητα, καὶ τὸ ἐπίπλαστον χρῶμα· αἶμα καὶ ρώμη ἅς ἐπανθῇ.”—NEA ΡΗΤΟΡΙΚΗ ΒΑΜΒΑ.

ΙΔΕ φιλόστοργον μητέρα ὑπὸ τῶν ἑαυτῆς περικυκλωμένην τέκνων· μ’ εὐσεβῇ τρυφερότητα στρέφει περίξ τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ ἡ ψυχὴ αὐτῆς ἀναλύεται ἀπὸ μητρικὴν ἀγάπην. Τὸ μὲν φιλεῖ ἐπὶ τῆς παρειᾶς, τὸ δὲ σφίγγει ἐπὶ τοῦ στήθους· τοῦτο καθ’ ἕξει ἐπὶ τοῦ γόνατος, τὸ ἄλλο ἐπὶ τοῦ ποδός. Ἐνῶ δὲ, ἀπὸ τὰ κινήματα, τὰ φελλίσματα, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν καταλαμβάνει τὰ πολυάριθμά των ζητήματα, εἰς τὸ μὲν ῥίπτει ἐν βλέμμα, εἰς τὸ δὲ λαλεῖ μίαν λέξιν· καὶ εἴτε συγκατανεύει εἴτε ἀρνεῖται, εἴτε μειδιᾷ εἴτε ὀργίζεται, τὸ πᾶν γίνεται μὲ τρυφεράν ἀγάπην. Τοιαύτη εἶναι ἡ Πρόνοια εἰς ἡμᾶς, καίτοι ἀπείρως ὑψηλὴ καὶ φοβερά· ὁμοιοτρόπως ἐπαγρυπνεῖ, παραμυθόουσα τούτους, προβλέπουσα δι’ ἐκείνους, ἀκροαζομένη ἅπαντας, καὶ βοηθοῦσα ἕνα ἕκαστον· ἂν δὲ ποτε ἀρνήται τὴν αἰτουμένην χάριν, ῥνεῖται διὰ νὰ παρακινήσῃ εἰς θερμότερας ἰκεσίας· ἢ, ἂν φαίνεται ἀρνούμενη ἀγαθόν τι, καὶ ἡ ἀρνήσις αὐτὴ ἀποβλέπει πρὸς ὄφελος.

Ἡ φύσις ἡ κακεντρεχῆς δρᾶττουσα ἐξουσίας,
Τὰς συμφορὰς ἐργάζεται πάντοτε δημοσίας.
Ὅταν τιμᾷ ὁ Ἥγεμὼν τὰς ἐναρέτους πράξεις,
Ὁ κόσμος ὅλος τὸν τιμᾷ καὶ πᾶς ἀνθρώπων τάξις.

ΠΕΡΙ ΑΟΥΣΤΡΑΛΙΑΣ.

Τὰ ἐπόμενα μεταφράζομεν ἐξ ἑνὸς τῶν ἐπισημοτέρων περιοδικῶν τῆς Ἀγγλίας, the London Quarterly Review.

TINÈΣ ἀπὸ τοὺς γηραλέους ἡμῶν ἀναγνώστας ἐνθυμοῦνται ἴσως τὸν καιρὸν, ὁπότε ἡ Ἀμερικὴ ἐλογίζετο οὐ μόνον νεωστὶ ἀνακαλυφθεῖσα, ἀλλὰ καὶ νεωστὶ δημιουργηθεῖσα χώρα.—λόγων τινῶν ἀορίστων διδομένων τότε ὡς βάσεων τοιαύτης ὑποθέσεως, οὐδὲ τῆς ἐλαχίστης προσοχῆς ἀξίων τὴν σήμερον. Ὅμοιον τι αἰνιγματωδῶς πῶς ἐβρέθη περὶ τῆς Αουστραλίας, ἐπειδὴ εἰς πολλὰ πράγματα διαφέρει, μᾶλλον καὶ παρ’ ὅσον ἡ Ἀμερικὴ αὐτὴ, ἀπὸ τὸν ἐπίλοιπον κόσμον, καὶ, τὸ περιεργότερον, οὐδεμίαν ἔχει ὁμοιότητα μὲ τὰς πολυαριθμοὺς πολυανθρώπους καὶ καρποφόρους νήσους, αἵτινες περιλαμβάνουν αὐτὴν κατὰ τὴν βόρειον καὶ τὴν ἀνατολικὴν πλευράν. Ὅλων τῶν νήσων τούτων οἱ κάτοικοι εὐρέθησαν ἔχοντες διαφορῶν εἰδῶν ἀκάτια καὶ πλοῖα· ἀλλὰ καθ’ ἅπασαν τὴν Αουστραλίαν δὲν ἀνεκαλύφθη τὸ παραμικρὸν ναυτιλίας ἔχον· οὔτε κἂν ναυάγιον, ἢ λείψανόν τι πλοιοαρίου, εἰς αἰγιαλὸν ἐπτὰ ἢ ὀκτὼ χιλιάδων μιλίων, μολονότι πᾶν αὐτοῦ μέρος ἐπεσκέφθησαν Εὐρωπαῖοι ἀπὸ τοῦ 1616 μέχρι τῆς σήμερον· οὐδ’ ὑπάρχει, καθ’ ὅσον γνωρίζομεν, ἐν μόνον ἰθαγενὲς ζῶον εἰς τὸ ἐνδότερον, τὸ ὁποῖον φαίνεται ἐξῶθεν ἐλθόν.

Ἀποσκορακίζοντες δὲ παντάπασι τὴν ιδέαν τοῦ ὅτι ἡ Αουστραλία ἐδημιουργήθη ὕστερον ἀπ’ ἄλλας χώρας, σημειοῦμεν ἄλλην ἐκπληκτικὴν παρατήρησιν, τὴν ὁποίαν ἔκαμεν εἰς ἡμᾶς ὁ Πλοίαρχος Γρέης (νῦν διοικητὴς τῆς Μεσημβρινῆς Αουστραλίας), ἀνὴρ μὲ φῶτα καὶ μὲ πείραν,—σύμφωνος ὅμως κατὰ τοῦτο καὶ μετ’ ἄλλων περιηγητῶν,—ὅτι δηλαδὴ ἡ τῶν ὁρέων καὶ κοιλάδων διαδοχὴ, ἐξ ἧς ὁ μέγας οὗτος τόπος συνίσταται, ἐμφαίνει ὅτι ὁλόκληρος ἡ χώρα ἦτον ἕνα καιρὸν ἀρχιπέλαγος νήσων. Ἐν τι ὑπάρχει ἀναντιρρήτον, ὅτι ἡ δύναμις, ἡ ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν κάμνουσα νήσους καὶ ὄρη νὰ ἀναφαίνωνται εἰς τὸ μέσον τῆς θαλάσσης, λείπει ἐνταῦθα· οὐδὲν ἡφαίστιον, ἐνεργὸν ἢ ἐσβεσμένον, ἀνεκαλύφθη εἰς τὴν Αουστραλίαν.

Ἡ εἰς τὸν ἄνθρωπον καὶ τ’ ἄλλα ζῶα, ὡς καὶ εἰς τὰ φυτικὰ προϊόντα τῆς ἡπείρου ταύτης, εὕρισκομένη μεγάλη διαφορά, εἶναι πολὺ ἀξιοσημείωτος. Ὅλον τὸ φῶλον τῶν κατοικοῦντων αὐτὴν ἀνθρώπων εἶναι ὁμογενὲς, ἢ ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ εἶδους, καὶ τούτου δὲ ἀρκετὰ διακεκριμένου ἀπὸ τῶν ἀλλαχού τῆς γῆς. Μεταξὺ τῆς γλώσσης αὐτῶν, ἧτις ἔχει πολυαριθμοὺς διαλέκτους, καὶ οἰασόηποτε ἄλλης ποικιλίας τῆς ἀνθρωπίνου λαλιᾶς, δὲν ἀνεκαλύφθη ἀκόμη ἡ παραμικρὰ σχέσις. Ἡ σκέπη αὐτῶν, ἐν